

מבין משאבים - 2271
א' כסלו תשפ"ב
5 נובמבר 2021

ניצן אה ז"ל

ז' שבט תשס"א - ט"ו חנון תשפ"ב

21.10.2021 - 31.1.2001

יהי לזכרו ברק

הצלון מוקדש לזכרו של ניצן אשל ז"ל

מה הצלון:

דובי אשל - אבא

יהודית אולן - חברה של המשפחה

ליה דיווי - חברה של המשפחה

שיר פולישוק - חבר של ניצן

איתמר קלצ'ני

כרמלה לרלינסקי

בית משאבי שדה אבל
ומשתתף בצערה של
משפחת אשל
על מותו בטרם עת של הבן, האח
ניצן אשל ז"ל

When tomorrow starts without me

And i am not there to see
 If the sun should rise and find your eyes
 All fields with tears for me
 I wish so much you wouldn't cry
 Like you did today

While thinking of the many things we didn't get to say
 I know how much you love me
 As much as I love you
 And each time that you think of me
 I know you miss me too
 But when tomorrow starts without me
 Please try to understand
 An angel came and called my name
 And took me by the hand
 He said my place is ready
 In heaven up above
 And have to leave behind
 All those i dearly love

ניצן

ניצן נולד פג. איש קטן. כשהבאנו אותו הביתה, לילות רבים הייתי מניח אותו עלי בסלון ונותן לו להרדם. הייתי נשאר ער ומסתכל עליו ישן. השנים עברו, ניצן גדל לנער חקרן, סקרן, מעמיק ידע בכל תחום שעניין אותו. אף פעם לא בשטחיות. הדעתנות שלו היתה מרתקת וגם לעיתים מוציאה מהשלווה. ניצן.

תדמיינו לכם דלי מלא עד גדותיו במים טהורים טריים מלאי חיים, שמחה, אושר ומה לא.

באחד באפריל 2018 הוא בא אלי הביתה ואומר אבא יש לי כתם בעין שמאל במרכז שדה הראיה. אני מיד קובע ביקור אצל רופא, בטוח שזה כלום. משוכנע שמיד נחזור לשיגרה. ביום הזה התחלתי לכתוב יומן. זו

הדרך שלי לשמור על עצמי. דמיינתי את ניצן שלי, הדלי הצחור הזה מלא הטוב והשמחה. ביום הזה בא מישו והחל לטפטף טיפות צבע שחור לדלי הטהור הזה. מעט טיפות. לא מורגשות. יחד עם זה, הן כבר שם. הביקור אצל הרופא גורר עוד אחד ולאחריו הכל מתחיל לקבל תאוצה. ניתוח בדיקות, הערכות מצב, התייעצויות והמילה סרטן, שמתחילה לקבל את המקום שלה מעל כל הניירת והתוצאות וכל התרופות, טיפולים ומה לא. הטיפות השחורות זורמות אל הדלי. הצבע השקוף בדלי כבר מאפיר. שקוף הוא לא יהיה יותר. הימים עוברים ובכל יום יש לי סוג של ניצנומטר. הוא מרגיש טוב או רע... הוא התאמן... אכל... נפגש עם חברים... סידר את החדר ועוד שאלות. המפגש היומיומי איתו תמיד עובר לשיחות על כל נושא. הדלי עם הנוזל האפור תמיד ברקע. בהתאם ליום נקבע הגוון האפור. שעות של המתנה לבדיקות. נסיעות בכל שעות היממה לבית חולים ומה לא. צחקנו, ניצן ואני, שאנו לא מגיעים לבאר שבע אלא לענייני בריאות. ניצן יקר שלי. מה לא תכננו? לרוץ יחד, אתה, אני וגילי במרוץ. להפליג באונייה. לטוס. לחקור את שוק הקריפטו. להתווכח על טלפון כזה או אחר, על גישה כזו או אחרת. לנגן יחד. לשמוע מוזיקה. להבין ממך למה פלוני הוא מתופף טוב ואלמוני הוא סתם. לקבל ממך מבטי תדהמה כשאני שומע

מוזיקה מסויימת. לשים את המוזיקה שלך, לשמוע אותה למרות שהיא ממש לא הטעם שלי. להתאמן יחד. במקום זה אתה פה באדמה .

הילד שלי, שישן לי על הבטן כשהיה תינוק, שוכב עכשיו בקבר, שאני חפתי לו במו ידי . אני בטוח שאם אתה נמצא פה בשטח, מסתכל עלינו, יש בדך גאווה כלשהי על מה שהספקת בחייך הקצרים. תראה כמה באו ללוות אותך, כמה באו להיפרד ממך. בלבבות של כמה אנשים נגעת . אתה בטח אומר בשביל מה, עזוב, לא היית צריך... מה אתה מתאמץ. אני מתאמץ . לפני כמה זמן נתקלתי בשיר של נועם חורב על אנשים זמניים. השיר כל כך מתאים לרגע הזה . ניצן יקר נוח בשלום על משכבך. את החותם שלך בחיים הללו השארת. אני אוהב אותך
אבא

האנשים הזמניים / נועם חורב

כשהיינו ילדים לימדו אותנו לשאוף לנצח.
מישהו ריסס על קירות לבנו התמימים את הגרפיטי:
"והם חיו באושר ועושר עד עצם היום הזה".

כשמתבגרים, מבינים לאט-לאט שהנצח הזה הוא טריקי.

כי ארמונות בחול לא נשארים לנצח.

ואוכל במקרה לא נשאר לנצח.

וגם אנשים, גם אנשים לא תמיד נשארים לנצח.

אנחנו גדלים עם התפיסה שככל שמישהו מלווה אותנו יותר זמן,

כך הוא יותר משמעותי וחשוב לנו.

אבל בחיים של כולנו מסתובבים אנשים זמניים.

אנשים שלא ילכו איתנו יד ביד עד הסוף.

שנכנסו לחיינו לזמן מוגבל במטרה מסוימת.

האנשים הזמניים מגיעים בדיוק ברגע שהיינו צריכים אותם.

אנשים שכנראה לא יהיו שם כשיעלו כתוביות הסיום.

הם באים להעביר אותנו שיעור.

ללמד אותנו משהו על עצמנו.

ללחוץ לנו על איזה כפתור.

לעזור לנו להתמודד.

לראות ברור יותר.
 להוות מקפצה לשלב הבא.
 לשנות לנו את הפרספקטיבה.
 לנצח איזה פחד.
 להרים אותנו מהקרשים.
 לסגור מעגל.
 ואז, ברגע מסוים - הם עוזבים.

זה לא עושה אותם פחות חשובים או פחות משמעותיים.
 בדפי ההיסטוריה של סיפור חיינו -
 האנשים הזמניים האלה יזכו לפרק שלם, עמוק ומהותי.

במבט לאחור אני מזהה אנשים שנכחו בחיי חודשיים-שלושה ועשו בי שינוי אמיתי, השפיעו עליי,
 עוררו בי השראה, לימדו אותי שיעור חשוב והפילו לי המון אסימונים, יותר מאחרים שליוו אותי
 שנים רבות.

בגלל השאיפה האוטופית לנצח, נדמה לנו שכשהאנשים האלה יוצאים מחיינו, זה אומר שהפסדנו
 אותם.
 שנכשלנו.
 שלא שמרנו עליהם מספיק.
 קשה לנו להבין שהם עשו את שלהם, ועם כל הצער שבדבר, תפקידם פשוט הסתיים.

אז מדי פעם, על כביש השגרה המהיר, עם כל הזמני והנצחי ומה שביניהם -
 חשוב לעצור, להיזכר ולהודות לאנשים הזמניים האלה שאולי לא נוכחים ביומיום שלנו, אבל
 לרגע קטן, מתישהו במרחבי הזמן והמרחק - הם היו בשבילנו הנצח.

"מסע של גיבור.."

עבר את זה בגבורה כמו שרק הוא יודע.

יהי זכרו ברוך"

ד"ר מהדי עאסלה

בית חולים סורוקה

האונקולוג שטיפל בניצן

נאה אחותנו, יילי ודומי היקרים,

קרוב לתשע עשרה שנים עברו מאז הגעתם אל קיבוץ משאבי שדה. בבניין אחד התרכזו שלוש משפחות שונות שהפכו במהרה למשפחה גדולה אחת. ניצן, עוד לא בן שלוש, התחבר מיד עם בני גילו והפך לחלק מרכזי בחייהם של ילדי כיתתו "אילן".

בימים האחרונים עברנו על תמונות ישנות, אפשר ללמוד מהם על כל הרגעים היפים בחייהם של הילדים האלה, על שמחת החיים, החדווה הטבעית והחברות שהלכה והעמיקה עם השנים. אנחנו, האמהות, עמדנו משתאות מהצד וצפינו בהם גדלים

ומתבגרים והופכים מילדים לנערים ונערות.

ניצן גדל והפך לבחור יפה תואר, מבריק, נבון, מלא שמחת חיים וחוש הומור וליבו היה נדיב ורחב. אך להבדיל מחבריו, ניצן נאלץ להתבגר במהירות, בבוקר אחד ארור, כך פתאום.

כך התחיל סיומו של מסע חייו של ניצן. בבוקר בהיר אחד ועם כתם שחור בעין. ליווינו אתכם בדאגה ואהבה מרגע גילוייה של המחלה הארורה, ולרגע לא עצרנו לחשוב על "מה אם?!". לא הרשנו לעצמנו לחשוב על עתיד אחר לניצן מלבד החלמה וחיים מלאים ובריאים. לא העזנו.

בשבועיים האחרונים הבנו כולנו שלמרות מלחמתו הנחושה של ניצן ותעצומות הנפש האדירות שגילה, גופו הלך ונחלש מעבר ליכולתו לעמוד במכשולים שהציבה מחלתו. טרודים, מודאגים, בלב בוכה, נפרדנו מניצן. ביום חמישי האחרון, ליווינו אתכם ואת ניצן בדרכו האחרונה למנוחת עולמים.

ניצן, אהוב שלנו, ילד מיוחד ומופלא שכמותך, כמה רב הצער, כמה עמוק היגון, כמה

גדול החלל שנפער בחייהם של כולנו. תקווה אחת אחרונה בליבנו והיא שעכשיו תוכל לתת לגופך לנוח, שלוות עולמים ונשמתך תמשיך להאיר עלינו מהאור המיוחד שהפצת בחיך. ולמשפחת אשל האהובים שלנו, המסע המשותף שלנו לא הסתיים. אנחנו, החברים שהם משפחה, נשארים איתכם לתמוך, לחבק, להכיל ולצעוד הלאה, כפי שניצן היה רוצה. אוהבים אתכם מאוד, ואבלים באבלכם הכבד, משפחות דייגי, לוינשטיין, אבריאל ופולישוק יהי זכרו ברוך.

קטע משירו של ביאליק שהוקרא בהלווייה לזכרו של ניצן:

אַחֲרֵי מוֹתִי / חַיִּים נַחֲמֵן בִּיאֲלִיק

אַחֲרֵי מוֹתִי סָפְדוּ כָּכָה לִי:
"הִיָּה אִישׁ – וְרָאוּ: אֵינְנוּ עוֹד;
קִדְּם זְמַנּוֹ מֵת הָאִישׁ הַזֶּה,
וְשִׁירַת חַיּוֹ בְּאֲמָצֵעַ נִפְסְקָה;
וְצַר! עוֹד מְזֻמּוֹר אָחָד הִיָּה-לוֹ-
וְהִנֵּה אָבֵד הַמְזֻמּוֹר לְעַד,
אָבֵד לְעַד!

משפחת אשל היקרה
משתתפים בצערכם העמוק על מותו הכואב
של ניצן.

ערן דורון, ראש המועצה
והעובדים.

אניצן

אני וניצן מכירים מאז ומתמיד. לאורך כל החיים שלנו בגדול היינו ביחד. ומה לא עברנו ביחד.

מגיל שנה עד 6 מסתובבים באופניים בכל הקיבוץ. אחרי זה, גם במשאבים צמודים תמיד. לפעמים שכנים ולפעמים לא, אבל אני זוכר שנים רצופות שאנחנו רק באים אחד לשני ואני פותח ת'מקרר של נאווה ולוקח מיץ בלי לשאול.

ואחרי זה, גם בתיכון, שגידלת אפרו ונכנסנו לתקופה באמת מטורפת, שבה באמת ידעת לחיות את החיים שאתה רוצה ולהנות מהם, גם אם לאנשים אחרים זה לא היה מתאים, או גם אם הם צדקו, זה לא הפריע לך.

מה לא עברנו ביחד, צחוקים וריבים ולהעביר ת'זמן אחד עם השני ונהננו והלכנו ביחד לאינדינגב ולמסיבות והסתבכנו ביחד וקיבלנו פאקינג לעשות עבודות שירות בקיבוץ, שגם את זה עשינו בפנאן.

גם אחרי זה, שהמחלה הגיעה, אין בן אדם אחד שלקח את זה בצורה יותר סבבה והגיונית ממך.

כולם בוכים ולא מבינים איך זה קורה ואתה מרגיע ת'אנשים ואומר להם שהכל בסדר.

הלהיות לבד אף פעם לא כל כך חירפן אותך, כי לא הסכמת שיהיה לך משעמם. תמיד למדת, או קראת, או גילית עוד משהו שרצית.

תמיד היית הגיוני ומדבר דוך ואמיתי, בלי פילטרים. גם שהיה לך טיפולים קשים, שגמרו לך על הגוף, יצאת וישבת איתנו תמיד ולא התלוננת. שהרגשת שהגוף שלך חלש, עשית אימונים. בחיים לא וויתרת, או נתת תחושה של התמסכנות. לפעמים זה לא היה הגיוני איך כולם חוזרים מהצבא ולך עם הכימו עדיין יש יותר אנרגיות מלחצי מהחברים ביחד.

אני באמת אוהב אותך מאוד אחשלי ובטוח שאתה מסתדר שם למעלה.

רק אני לא יודע איך הזולה תסתדר בלעדייך.

תמיד שאתה מגיע לכל סיטואציה, אתה הבן אדם הכי חכם בזולה ולא רק כי כולנו אהבלים, כי ככה זה תמיד מרגיש.

הייתה לך יכולת מטורפת להוציא את מה שאתה לומד ויודע בצורה שאי אפשר לא להסכים איתך. היית כל כך משכנע. לכל דבר היה לך הסבר. היית יכול להגיד לי שעננים זה מרשמלו ענקיים ואחרי 5 דקות הייתי מתחיל גם אני לספר את זה לאנשים אחרים. זאת הייתה ההשפעה שלך על כולם. אני יודע שאם המחלה הנוראית הזאת לא הייתה נופלת עלייך, אתה היית מזמין אותי עוד כמה שנים למטוס הפרטי שלך בפנטהאוז שלך ליד הנהר שרצית. אתה היית אוכל את העולם כמו שמגיע לך. לא מגיע לך ללכת ככה. אני מבטיח לנסות ללמוד ממך ולא לשכוח אותך אף פעם ולהתאמן ולחגוג ולראות עולם ולא להפסיק ולא לעצור אף פעם, כמו שאתה לא נתת לכלום לעצור אותך.

אני יודע שאתה רוצה שכולנו נמשיך להנות, אבל יהיה לי קשה מאוד בלעדייך.

אני אוהב אותך ומתגעגע תמיד

שיר

ניצן.

בשיחה האחרונה שלנו, על וול-סטריט, קריפטו, ארנקים דיגיטליים והשקעות, דברנו על כללי אתיקה, על הגיוון, מוסריות ועל הדיסוננס של כל אלה בעולם הזה של המרוץ לעושר ולכסף קל. הפלגנו במילים, גלשנו רחוק, מה לא עשינו כדי לא לדבר על התיק הארוז שעומד מוכן בכניסה לחדר, כי מחר אתה נוסע לסורוקה לטיפול. הטיפול שממנו לא חזרת אלינו. זה לא היה הסיכום שלנו, אמרנו שאתה מנצח. זה החלק האכזרי של החיים האלה. ניצן, היית כזה טוב אלינו. אני מקוה שהיינו מספיק טובים איתך. תסלח לנו אם לא. אזכור אותך יפה, חכם, חייכן, ביישן, אוהב ואהוב. תמסור ד"ש לאבא שלי. בקשתי ממנו הבוקר שיסדר לך מקום כייפי במחלקה של השוויים. אנחנו כאן המומים, כואבים ולא ממש יודעים איך נחיה בלעדך. אוהבת אותך ניצן.

יהודית גולן,
חברה של משפ'י אשל

לזכרו של ניצן אהבתי ואהבתי .

דמעות הורה כבדות יותר
על סדיני אדמה רכה
שתכסה על כל הזכרונות המקומטים.
ואין אף לא דרך אחת חזרה.
ובאלבומי תמונות העתיד
ישלימו הצעירים את החוסר
המתמשך.
זכרון הלב לא ישכח
שעות ילדות של אחה"צ מהתל
ועורקי החברות ימשיכו לזרום
בנתיבי החיים.

לניצן אֵלֶּה,

לשאלתך...

הכרתי אותך ממרחק של שנים,

בקצוות ארץ שונים,

אפילו בין מדינות וימים.

שותפים לקרב נגד אותו אויב חמקמק,

באותו כפר, באותו גיל.

הכרתי אותך מרחוק אבל מפגישתנו האחת זכורות לי אותן עיניים מחפשות..

ואותו מבט שואל ומחפש.

ניסיתי לענות על מה ששאלת ועל מה שלא שאלת ולחזק את אותו מקום בדך שיש בו תקווה

ושמחה.

ניצן יקר,

לשאלתך האחת אין בידי מענה, לאחר שכבשת פסגות של הצלחה, עכשיו עצוב מאוד.

יהי זכרך ברוך!

איתמר קלעי